

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: B.T.V.A., zastoupené JUDr. Lenkou Faltýnovou, advokátkou ve sdružení Faltýnová, Faltýn & partneři, advokátní kancelář se sídlem Domažlice, nám. Míru 143, proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2014, čj. MV-151505-3/SO/sen-2013,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou došlou do e-podatelný Krajského soudu v Plzni dne 24. 2. 2014 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2014, čj. MV-151505-3/SO/sen-2013 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci k novému projednání. Napadeným rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“), ze dne 4. 10. 2013, čj. OAM-

1337-19/DP-2011 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž nebyla žalobkyni prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Důvodem pro takové rozhodnutí bylo neplnění účelu pobytu, což bylo správními orgány hodnoceno jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Podstatnou skutečností je dle žalobkyně to, že své podnikání sice přerušila, avšak pouze na dobu přechodnou, nutnou pro péči o své novorozené dítě B. P. A. Q. Nejednalo se tudíž o situaci, kdy by žalobkyně vědomě a cíleně obcházela účel svého pobytu povoleného na území České republiky. Péče o své nezletilé dítě byla její povinností, ale současně též právem. Konečně, toto dočasné přerušení živnosti nebylo jejím cílem, když na příslušné úřady šla pouze nahlásit mateřskou dovolenou (narození dítěte). Správní orgány se dostatečně nevypořádaly s námitkou, že se v daném případě nejedná o závažnou překážku pobytu cizince na území ČR. Přerušení podnikání z důvodu narození dítěte a péče o ně nemůže a nesmí být dle názoru žalobkyně shledáno jako závažná překážka, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud se žalobkyně dopustila nějakého porušení právních předpisů, potom tak učinila neúmyslně, v neznalosti jejich přesného znění, v neporozumění s pracovníky na úřadech. V takovém případě by spíše očekávala sankci v podobě pokuty, jako je tomu obvyklé v podobných situacích, nikoliv však posouzení těchto pochybení jako závažnou překážku bránící prodloužení platnosti povolení k pobytu.

Žalobkyně také v rámci řízení prokázala, že nemá žádné nedoplatky vůči státním orgánům. Dokonce kvůli žádosti její zletilé dcery T.T.T.V. o povolení pobytu na území České republiky platila žalobkyně České republice více, než bylo její zákonnou povinností, když důvodem byl její sen a přání žít konečně společně s ní zde v České republice, tedy žalobkyně, její syn (B.P.A.Q.), její druh P.X.K., což je biologický otec nezletilého syna žalobkyně, o kterého se společně od jeho narození starají, a konečně i dcera žalobkyně T.T.T.V., o kterou již rodiče žalobkyně pro své stáří osobně pečovat nadále nemohou.

Žalobkyně dále namítá, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly ani s podmínkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, jak vyžaduje ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nezletilého syna byla ze strany žalobkyně podána neprodleně poté, co pominuly důvody na její vůli nezávislé, které jí v podání dotčené žádosti v zákonem stanovené lhůtě bránily. Jak již bylo mnohokrát žalobkyní v průběhu dotčeného řízení uváděno, podala bezodkladně po obdržení rozsudku Okresního soudu v Domažlicích ze dne 7. 10. 2009, čj. 13 Nc 332/2009-13, 6P a Nc 98/2009, a po vystavení rodného listu nezletilého žádost o vydání cestovního dokladu, který je pro řízení o povolení dlouhodobého pobytu

zákonnou podmínkou (§ 89 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců). Skutečnost, že řízení o vydání cestovního dokladu trvalo až do 14. 4. 2010, účastnice řízení neměla možnost jakkoliv ovlivnit. Zákonná lhůta pro podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za syna byla ze strany žalobkyně dodržena, neboť lhůta 60 dnů ode dne narození se považuje dle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v dotčeném případě za prodlouženou. Žalobkyně současně připomíná, že její nezletilý syn byl často nemocen a žalobkyně byla nucena o něj doma pečovat, byl také hospitalizován v nemocnici, kde žalobkyně pobývala s ním. Bohužel, jakékoliv myšlenky na povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců v těchto těžkých chvílích neměla. Žalobkyně připomíná, že její syn B.P.A.Q. se v České republice narodil, chodí do české mateřské školky a od září 2014 (2015) by měl nastoupit do základní školy. Otec zapsaný v rodném listě nezletilého není jeho biologickým otcem. Tato osoba byla jako otec nezletilého zapsána z titulu manžela matky nezletilého. Ten o nezletilého nikdy neprojevil žádný zájem, naopak odmítá od počátku své otcovství, žádné výživné pro nezletilého žalobkyni neplatil a neplatí. Pravým biologickým otcem a osobou, která se společně s ní ve společné domácnosti o nezletilého od jeho narození stará, je již shora zmíněný pan P.X.K. (povolen trvalý pobyt na území ČR). Žalobkyně správnímu orgánu předložila i rozsudek o rozvodu jejího manželství. Účastnice již nemá k zemi původu žádné vazby, vyjma svých starých rodičů. Celou rodinu (krom dcery T.T.T.V.), všechny své přátele, podnikající kolegy atd. má výlučně zde v České republice. Žalobkyně je přes shora uvedené nezávažné pochybení stále přesvědčena, že žádnou z podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu splňovat nikdy nepřestala. Veškeré své povinnosti ukládané jí platným právním řádem ČR a v jeho mezích správním orgánem vždy řádně a s nejvyšší pečlivostí plnila. Po celou dobu jejího pobytu na území České republiky nespáchala žádný přestupek ani trestný čin.

Jak již žalobkyně shora uvedla, domnívá se, že žalovaná dostatečně nezjistila a tudíž ani správně nezohlednila okolnosti týkající se možného zásahu napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života, neboť pokud aplikuje vnitrostátní právní předpis (zákon o pobytu cizinců) vydaný k provedení předpisu evropského, konkrétně směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícím rezidenty, musí jej také přiměřeně vykládat podle jednotných pravidel formulovaných Evropským soudním dvorem a také judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále také jen „*ESLP*“). Dle těchto pravidel musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména faktory, jako je povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného bytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy apod.), imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti), věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Pokud tak žalovaná nepostupovala, porušila dle názoru žalobkyně § 2 odst. 1 správního řádu. V daném případě žalovaná přistupoval k posouzení zákonem a směrnicí uvedených podmínek toliko formálně, rodinné vazby žalobkyně, které dlouhodobě má na

území České republiky, přiměřeně citlivě neposoudila, nezjišťovala rozsah a kvalitu sociálních vazeb ke komunitě, ve které žalobkyně společně se svoji rodinou (nezletilým synem a druhem) již dlouhé roky žije, její vztahy k rodičům žijícím ve Vietnamu atd. Neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu představuje pro žalobkyni velmi intenzivní zásah do jejího soukromého a rodinného života. Konečně nelze přehlédnout i nepřiměřenou délku dotčeného správního řízení (zahájeno dne 19. 7. 2010).

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaný správní orgán se k věci vyjádřil v podání ze dne 30. 4. 2014, v němž se vyslovil pro zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Argumentačně vycházel z odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, na která odkázal.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Prvoinstanční správní orgán ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že žádost žalobkyně se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje dle „§ 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) věta druhá zák. č. 326/1999 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2010, neboť byla zjištěna závažná překážka pobytu cizince na území.“.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud Ministerstvo (do 31. 12. 2010 byla tímto orgánem policie) shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo (do 31. 12. 2010 byla tímto orgánem policie) dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti Ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní Ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců (ve znění do 31. 12. 2010) dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, Ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Aplikací uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2012 ve věci vedené jím pod sp. zn. 9 As 80/2011, kde mj. konstatoval: *„Důvody pro udělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona (...) Plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno.“*. Obdobně kasační soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2012 ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 15/2012 přisvědčil námitce stěžovatele (žalovaného), že pokud se žalobce dne 30. 6. 2008 odhlásil z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné a oznámil, že ji přestal vykonávat a opětovně se přihlásil až dne 1. 2. 2010, představuje to podle právního názoru stěžovatele tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., která odůvodňuje neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Krajský soud následně obrátil pozornost na prvou žalobní námitku. A byť je mu známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, čj. 4 Azs 59/2015 – 37 (viz níže), dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně, když fakt, že stěžovatelka, která disponovala pobytovým oprávněním za účelem podnikání, nastoupila na mateřskou dovolenou a odhlásila se z evidence osob samostatně výdělečně činných (a tedy přerušila podnikání), vyhodnotil jako jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců.

Kasační soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 29. 5. 2015, čj. 4 Azs 59/2015 – 37, zaujal stanovisko, které bylo vyjádřeno v této právní větě: *„Nástup na mateřskou dovolenou, v jehož důsledku dojde k přerušení podnikání cizinky - osoby samostatně výdělečně činné, je objektivní okolností, která by měla být tolerována, a nelze ji hodnotit jako obcházení či úmyslné porušení zákona z její strany, jež by bylo možno vykládat jako jinou překážku pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona) s následkem neprodloužení jejího dlouhodobého pobytu.“*. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak bylo vyjeveno mj. toto: *„(...) Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že (správní orgán) neprávem vyhodnotil skutečnost, již bylo narození dítěte stěžovatelky a její nástup na mateřskou dovolenou, jakož i odhlášení se z evidence osob samostatně výdělečně činných (přerušení podnikání), za nesplnění podmínky účelu pobytu, či dokonce za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Nutno v této souvislosti uvést, že tzv. „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je postavena na roveň takovému jednání či chování cizince, že jeho pobyt na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky. Je postavena na roveň též jinému, právní předpisy České republiky porušujícímu či nevyhovujícímu chování cizince, např. pokud cizinec vyplní žádost o udělení*

dlouhodobého víza nepravdivě, je evidován v evidenci nežádoucích osob, předloží padělané a nebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti, event. jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že po skončení pobytu neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza, apod. Je absurdní a smyslu či účelu zákona o pobytu cizinců odporující, aby na roveň těchto důvodů pro neudělení víza bylo postaveno mateřství žalobkyně a důsledky s ním spojené, tj. nutnost její péče o nově narozené dítě, jakož i dočasné přerušování výkonu podnikatelské činnosti, včetně odhlášení se z příslušné evidence. (...) Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí s názorem městského soudu, že pokud žalobkyně přerušila své podnikání z důvodu narození dcery v době, kdy měla za tím účelem povolený pobyt, jedná se o legální a legitimní důvod k tomu, aby předmětnou podnikatelskou činnost po přiměřenou dobu, kdy dítě vyžaduje její osobní péči, nevykonávala. K tomu nutno uvést, že opačný přístup je v rozporu s čl. 32 Listiny základních práv a svobod (která je součástí ústavního pořádku České republiky podle čl. 3 Ústavy České republiky). Podle tohoto článku Listiny rodičovství a rodina jsou pod ochranou zákona. Ženě v těhotenství je zaručena zvláštní péče, ochrana v pracovních vztazích a odpovídající pracovní podmínky. Péče o děti a jejich výchova je právem rodičů, děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tyto zásady platí i při rozhodování správního orgánu podle čl. 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a ten je povinen při svých úvahách z nich vycházet. Stejně tak je možno zmínit též zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, jenž v § 191 a násl. označuje nástup mateřské dovolené za důležitou osobní překážku v práci, která zaměstnankyni objektivně brání ve výkonu práce, a zaměstnavatel je proto povinen po dobu jejího trvání omluvit nepřítomnost v práci; pracovní poměr tím zásadně nekončí. I když jde o pracovněprávní vztah mezi zaměstnankyní a zaměstnavatelem, stejný princip je nutno zvažovat i pro možné přerušování podnikání osoby samostatně výdělečně činné a jeho vliv na trvání povolení k pobytu cizinky na území České republiky. V důsledku nástupu na mateřskou dovolenou jde o objektivní okolnost, která by měla být tolerována, aniž by musela cizinka měnit účel svého pobytu. Takovou změnu nelze hodnotit z její strany jako obcházení či úmyslné porušení zákona, které by bylo možno vykládat jako jinou překážku jejího pobytu na území České republiky s důsledkem jeho neprodloužení.“.

Zdejší soud se s tímto názorem neztotožnil, a to z následujících důvodů:

Při vědomí toho, že takový výklad může působit velmi přísně, nelze než zdůraznit, že dikce zákona o pobytu cizinců je v tomto případě jasná a nekompromisní - Ministerstvo cizinci neudělí (nikoliv nemusí udělit) dlouhodobé vízum, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Byť krajský soud plně sdílí názor soudu kasačního o absurditě situace, kdy je mateřství cizinky v takovém případě kladeno na roveň záměrnému obcházení zákona (s tam uvedenými příklady), jeví se mu argumentace obsažená v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, čj. 4 Azs 59/2015 – 37, totiž že tzv. „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je postavena na roveň takovému jednání či chování cizince, že jeho pobyt na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky, příp. jinému, právní předpisy České republiky porušujícím či nevyhovujícím chování cizince, jako planá. Zákon o pobytu cizinců nepožaduje, aby k aplikaci v napadeném i prvoinstančním rozhodnutí uvedených ustanovení došlo po vědomém, úmyslném porušení zákona ze strany cizince, postačí pouhá nedbalost či neznalost. Jistě lze vést debatu (avšak víceméně akademickou) o vhodnosti,

tvrdosti a důsledcích takto vymezeného zákonného parametru, nic to však nezmění na tom, že zákon takto nastaven je. A změnit jej může pouze zákonodárce. Jestliže byl tedy žalobkyni udělen pobytový status za účelem podnikání a žalobkyně podnikat přestala (i když z objektivních důvodů), pak správní orgány neměly možnost postupovat jinak, než aplikovat uvedená zákonná ustanovení. Tomuto výkladu pak přitakává i kategorické znění § 45 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, podle něhož je *cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, **povinen** požádat Ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu.*

Jistě, v řízení je třeba respektovat i smysl či účel zákona (o pobytu cizinců). Pak si ovšem krajský soud dovoluje namítat, že by se stejně muselo nazírat např. i na cizince s dlouhodobým pobytem uděleným za účelem podnikání, který z důvodů ekonomické krize (a tedy z důvodů rovněž objektivních a často velmi tvrdě dopadajících na podnikatele i celou jeho rodinu) podnikat přestal a nechal se zaměstnat, příp. na cizince, jemuž byl dlouhodobý pobyt udělen za účelem společného soužití rodiny a jehož manželství bylo následně a nikoliv z jeho podnětu rozvedeno. V těchto případech přesto praxe bazíruje na změně účelu pobytu.

Krajský soud je přesvědčen, že by takto mělo být postupováno i v případech shodných se situací žalobkyně.

Měl-li by zákonodárce úmysl posuzovat situaci cizinců - rodičů ve vztahu ke změně účelu jejich pobytu jinak, jistě by to do znění zákona zakomponoval. To se však (zatím) nestalo. Je tak třeba postupovat podle účinného znění zákona (viz výše).

Krajský soud rovněž nepovažuje postup správních orgánů za příčí se čl. 32 Listiny základních práv a svobod. Fakt neprodloužení dlouhodobého pobytu (zde za účelem podnikání) žalobkyni žádným způsobem nebrání ve výkonu jejích rodičovských práv (ona sama ostatně nic takového netvrdí), stejně tak narozenému dítěti tím nikdo neupírá právo na rodičovskou výchovu a péči. Argumentace pracovněprávní ochranou žen na rodičovské, resp. mateřské dovolené je dle názoru krajského soudu bezpochyby logická (vždyť co jiného by mělo být zákonem chráněno více, než mateřství), avšak pro danou věc, bohužel, nepřipadná. Znovu je totiž potřebné zdůraznit jediné – dikce zákona o pobytu cizinců žádnou takovou úvahu nepřipouští. Smysl a účel zákona o pobytu cizinců je vymezen v jeho § 1 a nemůže být sporu o tom, že oním smyslem a účelem jsou mj. podmínky pobytu cizince na území České republiky. Stanoví-li tak § 45 zákona o pobytu cizinců jako jednu z podmínek pobytu cizince na území ČR to, že cizinec, který zde hodlá **pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen**, je **povinen** požádat Ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, těžko lze takovou podmínku změkčovat, či úplně negovat výkladem.

Žalovaný správní orgán k tomu na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí mj. uvedl: „Vzhledem k tomu, že faktické neplnění účelu pobytu je dle konstantní správní judikatury (...) považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., přičemž § 56 zákona č. 326/1999 Sb. upravuje v souladu s právě citovanou správní judikaturou negativní podmínky pro udělení, resp. prodloužení požadovaného pobytového oprávnění, neplněním účelu pobytu přestává cizinec podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. splňovat podmínku pro udělení, resp.

prodloužení požadovaného pobytového oprávnění spočívající v absenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. (...) Pokud odvolatelka ukončila samostatnou výdělečnou činnost z důvodu narození dítěte a následné péče o něj, byla povinna požádat o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a doložit správnímu orgánu splnění podmínek nezbytných pro udělení předmětného pobytového oprávnění. S ohledem na právě uvedené je patrné, že správní orgán 1. stupně postupoval správně, pokud faktické neplnění účelu pobytu ze strany odvolatelky minimálně v období od 1. 9. 2008 do 1. 7. 2010, resp. do 30. 11. 2010, subsumoval v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2001-69 ze dne 19. 1. 2012 pod jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., která je podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) a ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.“.

Krajský soud považuje takto prezentovaný názor za souladný se zákonem o pobytu cizinců, a první žalobní námitka proto byla shledána nedůvodnou.

Správní orgány byly, ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který byl aplikován na daný případ, povinny za situace, kdy cizinka přestala podle jejich přesvědčení splňovat některou z podmínek pro udělení víza, zvažovat, zda důsledky z tohoto rozhodnutí plynoucí budou přiměřené též důvodu pro zrušení platnosti víza; při posuzování přiměřenosti Ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Ministerstvo k tomu na str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí uvedlo toto: „(...) Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života hodnotil správní orgán zejména důvod pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dosavadní dobu pobytu na území České republiky, účel tohoto pobytu a rodinné poměry žadatelky. Do žádosti uvedla, že má rodiče, dva sourozence a starší dítě, kteří žijí ve Vietnamu a na území České republiky má nezletilé dítě. Šetřením cizinecké policie na adrese místa pobytu žadatelky bylo zjištěno, že s ní skutečně bydlí její nezletilý syn B.P.A.Q. (...). Z cizineckého informačního systému bylo však zjištěno, že nemá na území České republiky povolený pobyt. Ačkoliv se narodil na území České republiky, žadatelka jako jeho matka nesplnila svou zákonnou povinnost stanovenou § 88 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., neboť ve lhůtě 60 dnů od narození dítěte nepodala za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žádost podala až dne 19.04.2010, tedy v době kdy k jejímu podání již nebyla oprávněna, protože bylo řízení o podané žádosti zastaveno. Synovi žadatelky byl do cestovního pasu dvakrát vylepen výjezdní příkaz, naposledy splatností do 02.07.2010 za účelem vycestování z území České republiky. Skutečnost, že žadatelka nesplnila svou zákonnou povinnost podle § 88 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. byla také důvodem, proč bylo dne 22.02.2011 vydáno rozhodnutí, kterým byla žadatelce podle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. c) v návaznosti na § 46 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Starší dcera žadatelky T.T.T.V. (...) podala dne 06.02.2013 žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem rodinným, tato žádost však byla zamítnuta. V zemi původu žijí všichni rodinní příslušníci žadatelky s výjimkou syna,

kteřý však v České republice povolený pobyt nemá a měl z území vycestovat již v roce 2010. Žadatelka na území České republiky pobývá již od ledna 2006 za účelem ekonomické aktivity, ovšem po značnou část povoleného pobytu (více než 2 roky) tento účel neplnila. V zemi původu má žadatelka kromě svého syna, který se na území České republiky nezdržuje legálně, celý zbytek rodiny. Neexistuje žádné ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí České republiky jako suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem má správní orgán za to, že toto rozhodnutí je přiměřené důvodu a zároveň nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žadatele.“.

Žalovaný se s posouzením přiměřenosti vypořádal na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl mj. následující: „(...) Ačkoliv Komise nepopírá, že na území České republiky pobývá nezletilý syn odvolatelky, který se zde dne 28. 8. 2008 narodil, Komise je nucena uvést, že tento na území České republiky pobývá od 2. 6. 2010, kdy nabylo právní moci usnesení o zastavení správního řízení o žádosti podle § 88 zákona č. 326/1999 Sb., bez platného pobytového oprávnění a dne 16. 6. 2010 mu byl udělen výjezdní příkaz. Jde-li o odvolatelkou namítané důvody bránící ve včasné podání žádosti podle § 88 zákona č. 326/1999 Sb., poté Komise konstatuje, že tyto byly předmětem přezkumu v řízení o této žádosti, které bylo ke dni 2. 6. 2010 pravomocně zastaveno. Ačkoliv odvolatelka podala dne 7. 11. 2012 opětovně žádost podle § 88 zákona č. 326/1999 Sb., tato jí byla z důvodu podání v rozporu s § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb. vrácena zpět a nebyla přijata do správního řízení. Ze spisového materiálu tudíž vyplývá, že v současné době na území České republiky nepobývá na základě platného pobytového oprávnění žádný rodinný příslušník odvolatelky. Ze spisového materiálu nadto vyplývá, že na území domovského státu i nadále pobývá dcera odvolatelky, T.T.T.V., nar. ... Rozvod mezi odvolatelkou a otcem svého nezletilého syna, který je jako otec toliko zapsán v jeho rodném listě, který odvolatelka v odvolacím řízení doložila rozsudkem o rozvodu tohoto manželství, je s ohledem na absenci rodinných příslušníků odvolatelky s platným pobytovým oprávněním na území České republiky v posuzovaném případě irelevantní.“.

Soud je toho názoru, že správní orgány obou stupňů výstižně popsaly, že těžiště rodinného života žalobkyně není v České republice, ale ve Vietnamu, kde fakticky pobývají všichni její nejbližší příbuzní (rodiče, dva sourozenci a starší dítě). To ostatně nebylo sporné, žalobkyně to sama uvedla. Nezletilý syn, který s žalobkyní pobývá v ČR, nemá (dle tvrzení žalobkyně) v rodném listě jako otce zapsaného svého skutečného otce, ale bývalého manžela žalobkyně, který o něj prý nejeví zájem. Prohlášení žalobkyně, že o syna v České republice pečuje s jeho biologickým otcem, však zůstalo pouze v rovině tvrzení. Žalobkyně po celou dobu správního řízení neuvedla nic, co by dokumentovalo její vazbu na ČR, omezila se pouze na obecné proklamace o tom, že zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti pobytového povolení by mělo do jejího soukromého a rodinného života velmi tvrdé dopady. Indolence žalobkyně však nemůže být bezbřehá a po správních orgánech nelze spravedlivě požadovat, aby pasivita účastníka řízení byla ve všem kompenzována jejich vyšetřováním ve věci. Za těchto okolností nebyl shledán důvodným ani druhý žalobní bod.

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. srpna 2015

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková